

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

| גליון 284 |

פרשת שלח תשפ"ו

אין הויך

ביים
רבי'ן

שעל הציון של הקדוש הזה הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו
מאמרי הכנה לקראת יומא דהילולא

אימה ופחד / מה יכול בן דורנו לקבל במקום "אש להבת שלהבת"? / כיצד זוכים להיושע ברוחניות ובגשמיות, ולהינצל מהשארור שבעיסה?

כל זה ועוד בשיחה מרתקת עם המשפיע הרה"צ ר' ברוך רוזנפלד שליט"א

כהכנה למסע המרום לציון רבינו הק' בלודמיר ביום ההילולא כ"ב תמוז

להסביר מהי המשמעות של עמידה בפני רבי חי, כך גם כאן אנו עומדים לפני הרה"ק רבי שלמה מקארלין כפי שהיה בחיים חיותו. כל מילה של הסבר אינה אלא גורעת.

הנקודה השניה נוגעת למה שניתן לפעול על הציון. אפשר לזכות ל"כל טוב ברוחניות וגשמיות". ובעיקר ועל כך יש להתמקד - "להוושע מהשארור שבעיסה המעכב לעשות הטוב והישר".

כיצד ניתן להסביר תופעה זו, שבמקום זה נפתח הלב כה מהר לרוחניות?

שוב אדגיש, כי מי אני שאכנס להסברים בעניינים כה נשגבים. אך מכיון שהעמידה "הוא ממש כמו בחיים חיותו". התשובה טמונה בפועליו בחייו; ידוע שכל ימי חייו הקדושים פעל רבנו רק לקרב את ישראל לאביהם שבשמים, כפי שאמר באמרתו הטהורה "המופת הגדול שבמופתים הוא להכניס ביהודי שיכול לומר דיבור לפני ה' ". לכן, גם עתה מי שבא להתייבב לפניו בציונו הקדוש, יכול לקבל מן הצדיק הקדוש את אותו "המופת הגדול שבמופתים - לזכות להתטהר ולהתקדש, ולומר דיבורים לפני ה' ולהתקרב לעבודתו יתברך ולעבדו בלב שלם".

מכאן נלמד עד כמה נורא הוד המקום. כששומעים עובדות אלו, כל צורת הגישה שלנו אל הציון הקדוש מקבלת משמעות אחרת, ניגשים מתוך פחד ורעדה, סיכאפט אציטער, שהרי מי אנו שניגש למקום אש להבת שלהבת!?

כידוע שבעמידה לפני ציונו הקדוש הוא ממש "כבחיים חיותו", כפי שהעיד הרה"ק רבי אשר הצעיר מסטאלין זי"ע, מהי המשמעות המעשית של דברים אלו לגבינו?

כדי להבין את המשמעות המעשית, עלינו לפנות למקור הדברים. מי שהנחיל אמר אז לדורות הוא מרן הרה"ק רבי אברהם אלימלך מקארלין זי"ע, וכה דברי קדשו במכתבו, "זכרוכם אהובי, בא גם כן לפני להזכיר לכל אחד ואחד מכם במקום הקדוש לכל טוב ברוחניות וגשמיות, וכאשר אמר אא"ז מדראביטש ז"ל שעל הציון של הקדוש הזה הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו, יעזור השי"ת שבזכותו נזכה להוושע מהשארור שבעיסה המעכב לעשות הטוב והישר בעיני השי"ת כו'".

בדבריו הקדושים טמונות שתי נקודות מעשיות: ראשית העמידה על הציון היא "ממש כבחיים חיותו" - כפשוטו ממש. כשם שאין צריך

עם התקרב יומא דהילולא של רבינו הקדוש מקארלין זי"ע, כאשר רבים מבקשים לנסוע ולהשתטח על ציונו הקדוש, רצינו לשמוע מהי הייחודית של מקום קדוש זה?

אנשים קטנים אנו, ואין לנו שום השגה בגדלותם של צדיקים. קל וחומר צדיקים מדורות קדמונים, ובפרט כשמדובר באחד משרפי מעלה, קדוש ונורא כרבינו זי"ע. על כן אין זה בכוחנו לדבר ולהגדיר את ייחודיותו של המקום.

אך כאשר אנו מביטים על הנהגתם של צדיקי הדורות הקודמים, ורואים באיזו חרדת קודש התייחסו לציון המצויינת של רבינו הקדוש. אנו מבינים שיש כאן דבר נעלה ומעלה מיוחדת שאין במקומות אחרים.

הן צדיקים והן חסידים ואנשי מעשה, בהגיעם למקום קדוש זה, נתמלא לבם באימה, פחד וחרדה, ונהגו במקום בניגוני קדושה מופלגים. צדיקים רבים אף נכנסו לאוהל הקדוש כשהם יחיפים בלי מנעלים.

כך מסופר על אחד מחסידיו של הרה"ק מקוברין זצוק"ל, שנסע ללודמיר. כששב אל רבו, שאלו הרה"ק מקוברין האם ניגש ממש על הציון עצמו, השיב החסיד כי פחד לגשת. נענה לו הרה"ק מקוברין: "ברכות יחולו על ראשך שלא ניגשת!"

רבים מעידים:

מאז שהתחלתי לקבוע לימוד בתורתו של רבינו, כל חיי השתנו.

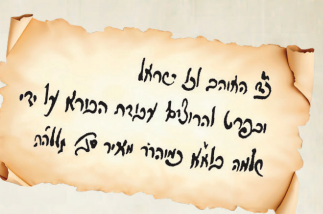
מתוך הסכמת הרה"ק רבי ישראל מגראדזיסק-ווארשא זי"ע הי"ד על ספר 'שמע שלמה':

המאמרים הקדושים המאירים כספירים, שיצאו מפה קדוש ישראל המפורסם בכל קצוי ארץ.

הכתבי קודש ההם מסוגלים להשפיע הטוב לההוגים בהם.

דברים שנחרטו על גווילי אש

האוהב לכל ישראל ובפרט להרועים עבודת הפורא על ידי

בשמים לרפואת החוטם

בן יום אחד בלבד, לחלות את פני הצדיק רבי יעקב יצחק מבלענדוב, בן השרף הקדוש ממוגלניצא, ונכדם של המגיד מקוזניץ והרבי ר' אלימלך מליז'ענסק.

נכנס אפוא לפני הרבי הקדוש והגיש את פתקתו ובה שמו להיזכר לרפואה שלמה בקרוב. פחד ויראה נפלו על החסיד בעמדו לפני הרבי הקדוש, שנודע למשגב כמי שיודע מחשבות ויצרי מעללי איש. הוא הצדיק אשר קרא עליו הרבי הקדוש

בעל 'האוהב ישראל' מאפטא שנכון הוא החלום אשר חלמה אמו לפני לידתו, ואכן נושא הוא את נשמת זקנו הרבי הקדוש המגיד מקוזניץ. הרבי הקדוש מאפטא אף שלח אז מתנה לרך הנולד, את כובע הקאלפיק שלו.

לימים סיפר רבי יעקב יצחק מבלענדוב ואמר: "חבשתי את הקאלפיק הקדוש של הרבי מאפטא ימים ורבים ושנים, כל עוד נותרו בו מספר שערות..."

שקט עמוק עמד בחלל חדרו של הצדיק מבלענדוב. לאחר זמן-מה הרים הרבי הקדוש את עיניו הבודלח, ופנה אל החסיד ר' יהודה החובש:

"האם הינך מריח בשמים במוצאי שבת קודש בעת ההבדלה?" ר' יהודה לא התכונן לשאלה שכזאת והחל מנענע את ראשו אנה ואנה, לאות שאינו הן ואינו לאו. חיוורות היו פניו ובושת כיסתה אותו, כי אכן לא היה מקפיד להריח את הבשמים מדי שבוע בעת ההבדלה, כפי המובא בהלכה.

ציורו של הרה"ק רבי יעקב יצחק מבלענדוב זצוק"ל בבית החיים בורשא

קרא הרבי הקדוש ואמר:

"באם תחל להריח בשמים בהבדלה מדי שבוע, לא תזדקק לניתוח!"

הנהן ר' יהודה בראשו וקיבל על עצמו בכל לבב להקפיד על הרחת הבשמים.

ר' יהודה פעלדשער נותר לשבות בצילו של הרבי הקדוש בבלענדוב. ויהי במוצאי השבת, בעת שהבדיל הרבי הקדוש על הכוס, הריח ר' יהודה ושאף היטב מלאו ריאותיו מהבשמים, ובאותו רגע ממש, נעלם וסר הכתם המסוכן מעל חוטמו, ולא נותר שום רושם וסימן כלל.

לרגל הילולת הרה"ק רבי יעקב יצחק מבלענדוב, בן השרף ממוגלניצא, בן רבי אבי עזרי זעליג אביד גרעניץ, חתן הרה"ק המגיד מקאזניץ זיע"א. ואימו מרת גיטל, בת הרה"ק רבי אלעזר מליז'ענסק, בן הרה"ק הרבי ר' אלימלך זיע"א. נסתלק ביום כ"ד סיון שנת תרמ"ב, ומנוי"כ בבורשא.

לאורך כל שעות היממה היו יהודיה של קוזניץ, מתדפקים ועומדים על דלת ביתו של ר' יהודה פעלדשער [-החובש]. בצהרי היום, או באישון הליל, נצבים היו על פתחו פצועים זבי-דם הזקוקים לחבישה, שבורי יד או רגל הממתנים לקיבוע שיקל מעל כאבם, כמו גם כואבי שיניים שלפתו את לסתם בארשת סבל, והמתניו בקוצר רוח למרקחת מרגיעה, ועוד שאר מיני כאב הדרושים לטיפול רפואי.

הכול הכירו את הכתובת הנכונה לעת החירום: בית הרפואה הקטן של ר' יהודה פעלדשער. בית צר ונמוך-קומה שיש בו הכל. אמנם אין הוא רופא מוסמך, אך משמש הוא כ'אח' למופת, אשר רבים וטובים, זקנים עם נערים מוצאים מזור למכתם ומחלתם בין כתלי מרפאתו הקטנה, באמצעות משחות ושמינים למריחה, שיקויים להקלת כאב, תחבושות לקיבוע מכות וכן הלאה. כמעט לכל מכאוב וחולי היה לו לר' יהודה פתרון. רפואה לכל דורש, בכל שעות היום והלילה.

בוקר אחד התעורר ר' יהודה לעוד יום עמוס בעבודה רבה, של סיוע ועזר לאחיו היהודים, והנה למרבה הפלא גילה בקצה אפו כתם שחור. תחילה חשב לתומו כי בוודאי מדובר בכתם פחם שכנראה נדבק בו מפתילות אחד הנרות. אולם משנותר הכתם ועמד, גם לאחר נסיונות הסרה, פחד גדול התגנב אל ליבו של החובש, שבכל זאת ידע פרק אחד או שניים ברזי הרפואה.

כתם שחור יכול להעיד ללא ספק על נמק, רקמת עור 'מתה', שיכולה חלילה להתפשט הלאה בשאר אזורי הפנים, ולאכול חלקים נוספים במהירות רבה.

ר' יהודה נזכר באימה במקרים רפואיים ששמע עליהם מאת חבריו למקצוע, בהם הזיהום התפשט אל הלחיים, העיניים והמוח, ואז רחמנא ליצלן החולה היה נתון בסכנה מיידית. במקרה שכזה, מוכרחים לבצע ניתוח מייד ודחוף בבית רפואה מקצועי.

החל ר' יהודה להסתפק היכן מוטב לו לבצע את ניתוח החירום להסרת הכתם, אם בבית הרפואה הנודע בבורשא, או בעיר ארדום אשר במרכז פולין, כמאה ק"מ מדרום לעיר הבירה וורשא.

מה עושה חסיד בעת צרתו ובשעת ספקו? נוסע אל הרבי. קם אפוא ר' יהודה החובש ונסע במהירות אל הכפר בלענדוב, הרחוק מקוזניץ מרחק נסיעה קצר

ההכנות ליארציית תשפ"ו

חדר קירור חדש

בימים אלה, שוקדים במרץ רב בבית 'הכנסת אורחים לודמיר' על הקמת חדר קירור חדש רחב ומשוכלל, לקראת יום ההילולא הקדוש הקרב ובה עבוד כשלושים יום.

כהפקת לקחים מהשנים האחרונות, בהם רבו העולים אל לודמיר לבוא ולהיראות בהיכלו של רבינו הקדוש רבי שלמה בן יוסא ביום ההילולא 'כמו בחיים חיותו', הוחלט על בניית חדר קירור נוסף, בתוך המטבח החדש שנבנה לאחרונה בבית המלון. החדר המשוכלל, ישמש בעז"ה את העוסקים במלאכת הקודש, להחיות נפש כל חי ולהסב לסעודות רחבות כיד המלך לכבודו של הצדיק הקדוש.

ילדי רבנו שלמה // חידת השבוע

רבי יעקב יצחק מבלענדוב

של געגועים וצער אודות פטירת רבם. לאחר החג הורה להם רבי שלום מבעלזא שיקבלו עליהם את רבי יעקב יצחק למורה דרכם.

בהקדמה לספרו 'אמת ליעקב', מתארים בניו, שחזרה גדולה הייתה במחצתו, ולא יכלו להביט אל פניו בעת עבודתו במסירות נפש, ופניו היו כמלאך ושרף ממש, ולא רק כל ימי חייו, כי אם גם ברגעיו האחרונים, כאשר שכב והיה שרוי בחלשה גדולה, התחזק וקרא בקול את הפסוק 'שמע ישראל' עד שנשמע קולו בחדר החיצון. ואף כי מעולם לא חפץ הרבי לפרסם ולהאזיר את עצמו ברבים, בכל זאת התקיימה ההלכה ברחובות וירא בהשתתפות קהל רב של יותר מעשרים אלף אנשים, אשר לא נשמע כבוד כזה לשום אדם...

אחד מגדולי האדמו"רים לבית קאזניץ, היה הרבי הקדוש רבי יעקב יצחק שהגה את חצרו בכפר בלענדוב שבפולין. אביו היה השרף ממוגלניצא, רבי חיים מאיר 'חייאל', בן בתו של המגיד הקדוש מקאזניץ. אמו מרת גיטל הייתה בתו של רבי אלעזר, בנו של רבי אלימלך מליז'ענסק.

אביו השרף הקדוש ממוגלניצא התבטא ואמר: את כל התורות שאני אומר בעת עריכת השלחן הטהור, אני מכון אף ורק לכבוד בני יעקב יצחק, שהוא חסיד השרף, ונסע כמה איר שנת תר"ט הסתלק השרף, ונסע כמה מזקניו חצרו לשהות בחג השבועות בצל רבי שלום מבעלזא. והנה בעצמו של היבאו כלם טישי הנודע בבעלזא, פרוצו בבכי

ובברכת המוציא גם כן יכון שבלחם גם כן חיותו ותברך, ויכון להמשיך שפע קדשה ממנו יתברך, להחיות אשר בלחם, ועבור זה יתקדש הוא גם כן באכילתו.

מרבית מתורתו

של רבנו שלמה מקרלין